

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันอาทิตย์ที่ 20 พฤศจิกายน 2559..

..ขอเจริญพรคณะศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย ที่มีความตั้งใจเดินทางมาสร้างสมอบรมบุญญาบารมีทำคุณงามความดีให้เกิดให้มีขึ้นแก่ตนด้วยกันทุกท่านทุกคน ทุกคนก็มีความตั้งใจกันดีจึงได้เสียดสละออกมาจากเคหะสถานบ้านช่อง มาทำบุญทำทานการกุศลตามกำลังความสามารถของตน เรียกว่าเป็นมงคลในชีวิต ชีวิตของคนเรานี้อยู่ที่การสร้างสมอบรมบุญญาบารมี เพราะคนเราเกิดมาด้วยอำนาจของกรรม เกิดมาแล้วก็เหลือมล้ำต่ำสูงต่างกัน ถ้าเรามาพิจารณาดูแล้วก็จะเข้าใจด้วยตนเองญาติโยมทั้งหลาย ทำไมบางคนถึงได้ทุกข์ยากลำบาก บางคนก็เป็นพลเรือน บางคนก็เป็นเศรษฐี กระจงุมพี พระราชา พระมหากษัตริย์ธิราชเจ้า ทำไมถึงได้ต่างกันอย่างนั้น ก็ด้วยการสร้างสมอบรมบุญญาบารมีมาตั้งแต่ชาติปางก่อนแต่ละบุคคลต่างกัน เราเชื่อมั่นอย่างนั้นตามหลักของพระพุทธศาสนา ถ้าใครพากันสร้างคุณงามความดีก็จะได้มีความสุขตามที่ตนปรารถนาเอาไว้ในใจ เหตุฉะนั้นจะไปทำอยู่ที่ไหนก็ดี การทำทานการกุศลก็ได้ทำทานไปแล้ว การรักษาศีลก็รักษาได้ตามกำลังของตนเองที่รักษาได้ บางคนก็ได้เจริญภาวนาฝึกฝนอบรมจิตใจให้จิตใจสงบเยือกเย็น เราจึงเห็นว่าทำไมบางคนถึงโกรธง่ายน้อย..บางคนทำไมมีโรคภัยมากน้อย..บางคนทำไมจึงเป็นคนที่มีเฉลียวฉลาด ฝึกฝนอบรมตนเองให้จิตใจเยือกเย็น หน้าตาแจ่มชื่นเบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใส ไปทางใต้ทางเหนือก็ดีไปทางใดก็ดี ทำไมจึงมีความสุขต่างกันอย่างนั้น ก็คือมาจากการฝึกฝนอบรมจิตใจก็ทำให้มีที่พึ่ง เมื่อนึกถึงบุญจิตใจก็มีความสุข นึกถึงการรักษาศีลว่าตนเองมีศีลตามกำลังของตนเองที่รักษาได้ใจก็มีความสุข เมื่อฝึกฝนจิตใจให้มีความสุขสงบได้ก็มีความสุข สามารถที่จะมีสติปัญญา รู้จักทางเดิน รู้จักวิถีชีวิตที่ตนเองจะเดินทางเส้น ไหน มันมีทางสองเส้น เส้นหนึ่งเดินไปแล้วก็มีแต่ความทุกข์ยากลำบากเกิดขึ้นมีความทุกข์ ทางเส้นนั้นก็ควรที่จะหยุดเดิน ทางอีกเส้นหนึ่งเดินไปแล้วมีแต่ความสุขเมื่อเดินไปข้างหน้า เราจะเดินทางไหน? เราจะเปลี่ยนวิถีวิธีการเดินทางไหม? การปฏิบัติที่ดี การมาวัดก็เพื่อมาวัดจิตวัดใจของเรา วัดว่าเราได้ทำอะไร? ได้พูดได้คุยกันในเรื่องอะไร? ได้คิดได้อ่านอะไรไว้ในใจของตนเอง ได้คิดเรื่องอะไรบ้าง? ก็เรียกว่าหาที่พึ่ง เหมือนมีสมบัติ คนมีสมบัติก็มีที่พึ่ง คือการภาวนา เรียกว่ามีฌาน มีทั้งทานมัย ศีลมัยภาวนามัย ก็เป็นคนที่มีสติปัญญาว่องไว เป็นคนเสียดสละความชั่วได้ อันไหนที่ไม่ดีไม่งามก็จะค่อยๆละ ค่อยๆปล่อย ค่อยๆวางออกไป เมื่อมีความชั่วที่เกิดขึ้นทางวาจา การพูดจาปราศรัยที่ไม่ดีไม่งานต่อกัน ก็ให้ลดน้อยถอยลงไป ละคำพูดที่ไม่ดีออกเสีย เมื่อจิตใจของเราเศร้าหมองขุ่นมัว จิตใจโศกเศร้าจิตใจไม่สบาย ไม่สบายกายและไม่สบายใจ เราก็จะได้แก้ไขทางความคิดความอ่านทางปฏิบัติของตนเอง ก็เรียกได้ว่าเป็นผู้ตรวจตราตนเอง

..เหตุฉะนั้นอดีตชาติอดีตโนนาโน พระองค์ทรงสอนไว้ คนแลเป็นที่พึ่งของตน จะพึ่งใครอื่นเล่าเป็นที่พึ่งได้ ทำไมเล่าพระพุทธเจ้าจึงทรงตรัสสอนไว้แบบนี้ การพึ่งคนอื่นนั้นก็เรียกว่าลำบาก การพึ่งตนเองด้วย

ตัวเราเองมาจะดีที่สุด เหมือนการทำบุญ ถ้าฝากกันมาก็ไม่แล้วใจไม่สบายใจ ไม่ว่าจะฝากอาหารก็ดีก็กลัวมาไม่ถึงวัดถึงว้างถึงครูบาอาจารย์ ครั้นฝากเงินฝากของมาก็กลัวว่าจะไม่ถึงวัดถึงว้าง ก็เลยเกิดความไม่สบายใจกับผู้ที่ฝาก วันนี้ผู้ที่ไม่ได้ฝากมา มาด้วยตนเอง เรียกว่ามาถึงด้วยตนเองมาทำบุญด้วยตนเอง ก็มั่นใจว่าบุญนี้ได้ทำแล้วแน่นอน เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดรับฝากของมา ให้พยายามที่จะบอกเขาที่ฝากมาว่า ได้ทำบุญแล้ว เพื่อที่ว่าเขานั้นไม่ต้องคอยนาน ถ้าไม่ได้บอกหรือ 3 วัน 4 วันจึงจะบอก เขาก็จะคิดอยู่นั่นแหละ ก็เหมือนกับไม้สอยมะม่วงที่เราต้องการสอย ถ้าสอยไม่ได้มะม่วงก็อยู่อย่างนั้นแหละ ไม่เหมือนกับเราใช้มือไปปลิดมะม่วง ถึงมะม่วงก็ใช้มือปลิดติดมือขึ้นมาเลย ได้มากับมือ ก็เลยเรียกว่าตนเองนั้น ได้พึ่งตนเอง เหตุฉะนั้นเราจะทำบุญทำทานการกุศลเราก็ต้องพึ่งตนเอง มาด้วยตนเอง พึ่งตนเองก็ได้ทำเลย รักษาศีลก็เหมือนกัน เราก็ได้รับการปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติฝึกหัดจิตใจก็ได้รับความสงบเป็นสมาธิ ก็ต้องฝึกฝนอบรมด้วยตนเอง อันนี้การละบาปความชั่วทั้งหลายก็ต้องละด้วยตนเองไม่ใช่ให้ผู้อื่นมาละให้ ก็เรียกว่าตนเองเป็นที่พึ่งของตน จะพึ่งใครเขาเป็นที่พึ่งได้ ก็ได้อาศัยซึ่งครูบาอาจารย์ที่ได้แนะนำสั่งสอนชี้แจงแสดงแนะนำแนวทาง ให้ประพฤติปฏิบัติฝึกอบรมตนเองก็จะแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง เรียกว่าท่านชี้ทางให้เดิน ถ้าเราไม่เดินเราไม่ปฏิบัติมันก็ไม่ได้อะไร ถ้าเราปฏิบัติก็เรียกว่าเราเดินทางตามที่ท่านชี้ทางให้เดิน พระภิกษุสงฆ์ทั้งหลายครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ท่านได้เดินมาแล้ว ท่านก็ได้ชี้แจงแสดงแนะนำแนวทาง ให้พวกเราได้ปฏิบัติ เราก็จะได้ดำเนินไปตามคำสอนของท่าน ก็เรียกว่าดำเนินในวิถีชีวิตที่ถูกต้อง ชีวิตก็จะได้เป็นมงคลเป็นบุญเป็นกุศลเกิดขึ้นกับตน เมื่อได้บุญและกุศลมีคุณงามความดี นี้อยู่ในใจก็มีความสุข เราได้ความสุขก็ด้วยความดี เมื่อเรามีคุณงามความดีแล้วเวลาเราได้รับพรจากพระเจ้าพระสงฆ์ก็ดี ก็ให้พากันตั้งใจแผ่เมตตาแบ่งบุญแบ่งกุศลไปให้เขาบ้าง จิตตวิญญาณทั้งหลายก็จะมากอรับส่วนบุญส่วนกุศล และมาอนุโมทนาบุญกับพวกเราที่มีใจบุญใจกุศลแผ่เมตตาให้กับเขา ถ้าเราแผ่เมตตาให้เขาเขาก็จะได้รับผลบุญจากเรา ถ้าเขามีทุกข์เขาจะได้พ้นจากทุกข์ เขามีสุขเขาจะสุขยิ่งขึ้นไป ก็อาศัยซึ่งพวกเราเป็นผู้ที่มีเมตตาต่อสัตว์โลกทั้งหลายให้พ้นจากกองทุกข์ไปได้ ถ้าหากเขายังมีชีวิตอยู่ เช่นพ่อแม่ปู่ย่าตายายก็ดี ญาติมิตรสหายเพื่อนฝูงทั้งหลายก็ดี เราก็แผ่เมตตาให้เขาบ้างที่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อจิตใจของเราอุทิศให้เขา เขาก็จะได้รับผลบุญจากเรา เขาก็จะได้หายจากเวรจากกรรม เขาก็จะได้รับผลบุญจากเราที่แผ่เมตตาให้ เมื่อนึกถึงกันส่งจิตให้กัน เมื่อนึกถึงแล้วก็คิดถึง เมื่อคิดถึงก็แผ่เมตตาให้กัน เขาก็จะได้รับพรจากเรา ..

..เหตุฉะนั้นเราอย่าลืมพ่อแม่ผู้มีบุญคุณคุณต่อเรา ปู่ย่าตายาย ญาติมิตรสหายทั้งหลาย เราก็พยายามแผ่เมตตาให้ ถ้าเราไม่ให้เขา เขาก็ไม่ได้อะไรจากเรา เขาก็กลับไปเฉยๆ ถ้าเราให้เขาเขาก็จะได้รับผลบุญจากเราที่แผ่เมตตาให้ ใจก็มีความสุข เหมือนคนทั้งหลายที่มีความหิว เมื่อเราให้อาหารเขาก็ได้กินอิ่มหนำสำราญ คน

ที่มาแจกอาหารนั้นก็มีความสุขใจ ก็เรียกว่าเขาได้รับความงามความดีจากเรา เหตุฉะนั้นทุกคนควรถือปฏิบัติ
อย่างนั้น แม่เมตตาไปเรื่อยๆเวลารับพร เพื่อจะเป็นบุญเป็นกุศลแก่สัตว์ทั้งหลายที่มารับ รับอนุโมทนาบุญ
จากเรา..